

Revista:

2010

17

**1er
Premi**

**MenCió
d'hOnOR**

CERTAMEN PROVINCIAL

CERTAMEN AUTONÒMIC

SECCIÓ PRIMERA

Musics que van entrar a les nostres bandes en Santa Cecília

Sabina Cuenca, Directora de l'Escola de Música, Josep Gregori Giménez, Fagot, Carlos Morata Guirado, trompeta, Carlos Centelles Mangriñán, flauta, Noelia Carmona Sánchez, clarinet, Helena Herraiz Llombart, Saxòfon, Gerard Sanchez Safont, trompa, Mario Aragonés Lozano, percussió, María Plazas Martínez, trompa, Inés Escuder Roig, saxòfon, Bibian Rodriguez Abad, saxófon; Roberto Castelló Cantarero, flauta, Joan Andrés Abad, trombó, Vicent Tamarit Segarra, saxòfon, Roser Llobet Gil, flauta, Sara González Ruíz, clarinet, Rosa Caro Murria, clarinet, Vicent Cebrià Andrés, percussió, Eva Pérez Ganau, flauta, Josep Andrés Abad, flauta, i Lluís Sanjaime, Director de la Banda Simfònica.

EDITORIAL

Dos sentiments encontres

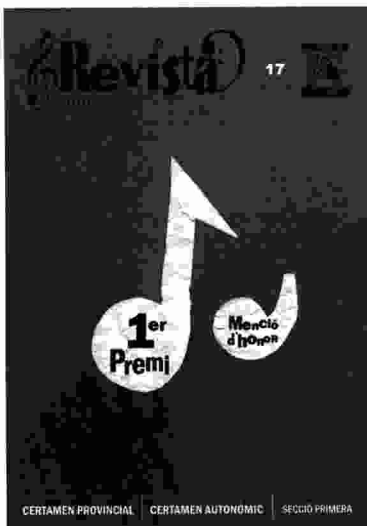
LA JUNTA DIRECTIVA

A l'hora de reflexionar sobre l'últim any, el primer sentiment que ens ve és la satisfacció pel bon moment musical en què es troba la Schola Cantorum. Ara no és el moment de repassar cadascuna de les seccions, però sí de recordar que la nostra Banda Simfònica va tornar a aconseguir el primer premi i la menció d'honor al Certamen Provincial i al Certamen Autonòmic. No seria exagerat situar els nostres 55 anys d'història al mateix nivell que els 50 anys de vida de la Filharmònica Centre Vallense, la Banda de Rambla, de la qual, com hem dit tantes vegades, ens considerem hereus i continuadors. És pràcticament impossible trobar cap banda, al nord de Sagunt, que pugui presentar un palmarès comparable al d'aquestes dues agrupacions valleres i, si eixamplàvem la recerca a tot el territori valencià, la quantitat de competidores seria igualment reduïda. Per cert, ja que hem anomenat la Filharmònica i el mestre Rambla, no desaprofitarem l'ocasió de denunciar, una vegada més, el vergonyós abandó a què els han sotmès les nostres corporacions municipals. Qualsevol poble fa anys que els hauria dedicat un monument o una via pública principal, en canvi, a la Vall d'Uixó, les diferències ideològiques dels ajuntaments que hem tingut no han impedit l'oblit, si no el menyspreu, cap a la Filharmònica i Joaquín Rambla.

L'optimisme sobre el bon moment musical de la Schola Cantorum, però, contrasta amb els senyals d'alarma que llança la situació econòmica que travessen les escoles de música valencianes, entre les quals la nostra no és una excepció. És molt reconfortant que el nostre govern presumisca de la importància del fenomen bandístic valencià però les bones paraules, quan no van acompanyades dels fets, són buides. I els fets, en aquest cas, són la manca de diners, l'escassetat de finançament. La nostra Generalitat, és dur dir-ho, però no compleix els acords que signa i ofega econòmicament un patrimoni cultural únic al món. La situació és tan greu que la Federació, que agrupa 525 societats musicals valencianes, ha elaborat un manifest que reproduïm en aquesta mateixa revista, amb el propòsit d'arreglar signatures i forçar la generalitat a complir la Llei Valenciana de la Música.

Per la transcendència del moment, demanem a tots els socis i simpatitzants de la Schola que s'adherisquen a aquest manifest.

{s}{u}{m}{a}{r}{i}

www.lascholacantorum.org

03
 Editorial
 6 Notícies
 Escola de Música

18
 Parlem amb

20
 Conte...

Comentari de la portada

Joan Carles Orenca ens torna a regalar la portada de la nostra publicació. El tema no podria ser un altre. L'any ha estat molt exitós per la nostra banda simfònica que s'ha proclamat guanyadora als certàmens provincial i autonòmic. Primer premi i Menció d'honor! El triomf de la nostra banda és el de tota l'entitat amb les diverses seccions que la integren i també la satisfacció del nostre poble. Felicitem-nos!

Fe d'errades:

Ala darrera revista (número 16) publicada el mes d'abril de l'any 2009, a l'entrevista Parlem amb Bernardo Adam Ferrero, Joan Montón escrivia que una sèrie de marxas mores, concretament "Chimo", "Marroquies de Petrel", "Mozárabes 1960" eren peces compostes per l'autor de "Homenatge a Sorolla" quan en realitat ho són de Jose Maria Ferrero Pastor. Perdoneu-nos.

22
 Grans obres
 Sarsuela

27

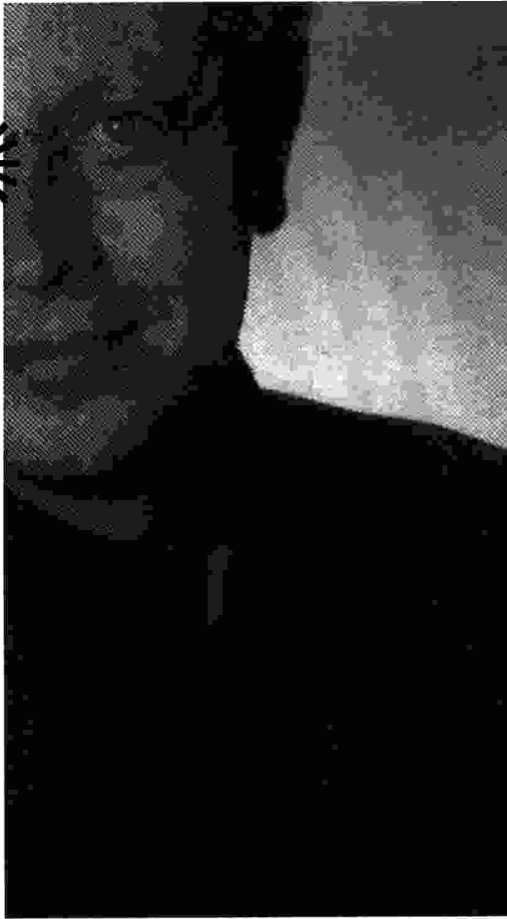
ISSN 1699-7417
 Schola Cantorum (La Vall d'Uixó)
 Dipòsit legal: CS-250-2000

* Schola Cantorum és la revista de l'Ateneu musical Schola Cantorum, entitat fundada l'any 1955 per don Miguel Arnau Abad

Disseny de la portada..... Juan Carlos Orenca
 Disseny i maquetació..... Vicent Antoni
 Correcció de textos..... Josep Vicent Font
 Redacció..... Carles Vallís, Sabina Cuenca,
 Manuel Roig, Josep Vicent Font,
 Joan Montón, Lluís Molina, Carlos
 Perales, Vicent Burgos, Enrique
 Salvador i Teresa Castelló.
 Il·lustracions..... Dario, Vicent Antoni
 Fotografies..... Carlos Martí, Alfonso Mangriñán,
 José Darós, Manolo Catalán, Pepe
 Aznar, Teresa Castelló.
 Col·laboradors..... Teresa Castelló, Mercè Font, Ateneu
 Musical Schola Cantorum.
 Impressió..... La Gavina

Agraïments a tots els que desinteressadament han aportat mitjans, informació i documentació, sense els quals aquesta revista no hauria estat una realitat.

IX Cicle d'Advent de Música per a Orgue

WOLFGANG SEIFEN

Joan Montón

L'esdeveniment cultural dels darrers anys? Fita històrica? Regal nadalenc? Llir entre cards? El concert de l'organista Wolfgang Seifen, celebrat el passat 6 de desembre a l'església de la Nostra Senyora de l'Assumpció, mereix un bon grapat de qualificatius elogiosos. Un cabàs. N'escriuré només dos per exemplificar la profunda impressió que em va causar: esmaperdut i corprès estava davant de tanta saviesa. Gratitude eterna als responsables de la seua visita.

Als qui no el coneixíem de res ja ens sorprenia que un professor de la Universitat de les Arts de Berlín, abans de Düsseldorf i Stuttgart, vinguera al nostre poble. Però, en definitiva, de curriculum brillants n'hem llegit molts. Ara bé, el concert tenia característiques que el feien diferent. Juan de la Rubia, que presentà l'acte, ens explicà detalladament el que anàvem a escoltar. Llegint el programa de mà, res semblava fora de lloc, llevat de l'absència del nom dels compositors de les peces. Una errada, vaig pensar. Però no, res

05

d'això. Seifen –segons ens contà De la Rubia–, mentre coneixia l'orgue de l'església, li va demanar que, amb l'ajuda del capellà i la feligresia, escolliren uns quants temes musicals. Dit i fet. Juan ho consultà i eixiren entre d'altres l'Himne a la Mare de Déu de l'Assumpció, el segon moviment del concert d'Aranjuez de Joaquín Rodrigo, el brindis de La Traviata... De pedra es va quedar Juan quan Seifen, amb les transcripcions a la mà, s'acomiadà sense tornar a l'orgue per fer provatures amb eixos temes... A l'actuació, Seifen emprà eixe material incloent-lo dins de l'estructura formal d'un concert barroc, una Trumpet Tune i un concert romàntic. Com és possible pensar tan ràpid? I no us cregueu que no feia notes! Bé, una cosa extraordinària.

Com sabeu, des de fa unes edicions, els assistents podem vore projectades a una pantalla situada a l'altar les evolucions dels solistes. Era curiós apreciar les minses anotacions que Seifen usava per construir aquell imponent edifici sonor. Tan sols les melodies dels temes escollits... I al costat un rellotge. Estic segur que l'organista se'l va posar per no excedir-se en el temps. Sense control, jo crec que a hores d'ara encara estaria improvisant!

Aquest singular concert formava part del IX Cicle d'Advent de Música d'Orgue que organitza la Comissió Orgue 2000 i des d'enguany també l'Associació Capella de Sant Esteve. El cicle es consolida. Això no significa que no hi haja dificultats i maldecaps però la propera edició serà la desena, la qualitat de molts dels concerts és indiscutible i a més la iniciativa s'ha estès a altres seus, en concret a l'església arxiprestal Sant Jaume de Vila-real, on actuaren la Capella de Sant Esteve i Juan de la Rubia, i l'Església de la Nostra Senyora de l'Assumpció de l'Alcora que també acollí Wolfgang Seifen i el duet format per Carles Vallès (flautes de bec) i l'omnipresent De la Rubia. A casa nostra, a més de Seifen, actuà Vicent Flich, un dels organistes habituals a les celebracions litúrgiques de la nostra parròquia.

Fóra del Cicle d'Advent cal recordar també la més recent actuació de Juan de la Rubia i l'Orquestra Simfònica Simfònica de Castelló celebrada el passat 20 de febrer, després de la tradicional xocolatada del Diurnenge d'Hora, la festa de la nostra parròquia. En aquest concert s'interpretaren peces de Händel i Bruckner. {}

06

NOTICIES

*CARNESTOLTES, TOTS A LA PRESSÓ!

Fent memòria del darrer any

No és fàcil recordar-se'n de tot el que s'ha fet durant un any. I la feina encara és més complicada si el que s'ha de fer és posar en unes poques pàgines la vida tan atafegada de la Banda Simfònica d'aquest darrer any, marcat pels certàmens provincial i autonòmic. Molta feina!! Això sí, ben feta; encara que a voltes massa a corre-cuita i sense arribar a assaborir allò que fem i els èxits que aconseguim. Fa un any, allà pel mes d'abril, estàvem enfeinats amb les festes de Sant Vicent. Actes de carrer: un fum. Que si la presentació, ara l'arplega de les festeres, la despertada, la processó... No continue perquè sabeu millor que jo tot el que ens toca fer i la molta música que toquem. D'entre tots els actes destaca el concert, celebrat al teatre el 16 d'abril. Com es pot vore en tots els programes dels concerts realitzats enguany, en la majoria tocàrem les obres del certamen; una manera de vore com va el treball i anar posant a punt les peces. L'altra cosa que recorde que va ser especial en aquell concert va ser l'estrena del son-pasdoble d'un amic juchiteco dels que participaren durant les festes de fa un any. Obra curiosa, si més no, amb el tret de voler unir música llatinoamericana i espanyola. També vam retre homenatge a Chapí en el centenari de la seua mort. Passades les festes i ja amb el certamen provincial damunt, teníem el compromís de tots els anys de tocar el concert de pasdobles per a les festes de Sant Antoni Abat, el dia 15 de maig, just el divendres abans del certamen. Açò va fer que el concert tinguera una particularitat: no tot van ser pasdobles, ja que s'interpretà una primera part amb les obres del certamen. Va ser un concert ben lluit, com sempre.

Diumenge 17 de maig anàrem tots, clac inclosa, cap a l'Auditori de Castelló, per participar en el certamen provincial de bandes, en la primera secció. Com ve sent habitual en els darrers anys, érem l'única banda de primera secció, i com no, ens donaren el primer premi i la menció d'honor. No sols això, ens concediren un diploma a la millor interpretació d'una obra valenciana, si no recorde malament.

Ho celebràrem com s'havia de celebrar, amb la mirada posada ja amb el certamen autonòmic, on havíem de participar representant la nostra província a la primera secció. Quin compromís! Però el descans no va arribar en haver complit amb el certamen provincial. Abans de les merescudes vacances d'estiu, vam oferir un concert al Teatre Municipal per acomiadar el curs on tinguérem un primer contacte amb l'obra obligada del certamen autonòmic, El atardecer de los inocentes de Teodoro Aparicio.

Les vacances, però, van ser curtes. Teníem el concert de la plaça de l'Assumpció molt a prop i calia preparar-lo bé. Així que a finals d'agost vam emprendre de nou la feina. Per una banda teníem les obres del certamen que estàvem preparant i aprofitàrem per tocar-les en públic a la primera part d'aquest concert; d'altra banda estava la proposta de retre homenatge a una de les grans figures de la poesia espanyola, Antonio Machado, en el 70è aniversari de la seua mort, unint la seua poesia amb música que l'acompanyara. Amb aquest programa és va fer el concert, que ja és el 12è, el dissabte 19 de setembre. A més dels músics de la Banda Simfònica, hi van participar, recitant els poemes, Roser Porcar i el seu marit, Vicent Talamantes, junt amb Paco Nebot, Lourdes Abad i el polifacètic Joan Montón. Com no, el concert va ser un èxit, especialment per l'originalitat de la seua segona part on s'unia música i poesia.

Entràrem en la tardor i l'activitat de la banda, lluny de perdre força pel canvi estacional, va continuar sent frenètica en el darrer trimestre de l'any. Després del concert de l'Assumpció fórem convidats a tocar a l'Auditori de Castelló junt amb els guanyadors de les altres seccions del certamen provincial.

Concert de les festes de Sant Vicent Ferrer
(16 d'abril del 2009)

Gran concert del pasdoble
Festes de Sant Antoni Abat
(15 de maig del 2009)

A. Obres per al Certamen Provincial

Primera part

Ateneo Musical Schola Cantorum
(pasdoble)
Vicent Ortiz

Vicent Ortiz Ateneo Musical Schola Cantorum (pasdoble)
Santiago Quinto Orión
Bernardo Adam Ferrero Homenatge a Sorolla

Orión
Santiago Quinto

Segona Part

Homenatge a Sorolla
Bernardo Adam Ferrero

Francisco Barbieri Pan y toros
Carlos Perales Carnicerito de Úbeda
José Franco Agüero
Eduardo Juarranz Frascuelo
Eduardo Juarranz La Giralda
Pedro Álvarez Fernando Cuadri
Luís Araque Ópera flamenca
Pascual Marquina Cielo andaluz
Manuel Rojas Nerva
Manuel Alejandro Bis:

B. En record de Ruperto Chapí

★ **E**n el centenari de la seua mort

Preludi de La Revoltosa

**C. Benvinguda als amics de Juchitán
(Méxic)**

La Vall d'Uixó (son-pasdoble)
Mario López i Neto García

María Bonita
Agustín Lara

Jalisco
E. Cortázar i M. Esperón

¡Viva el pasodoble!

Certamen provincial
(17 de maig del 2009)

Ateneo Musical Schola Cantorum (pasdoble).....Vicent Ortiz
Orión.....Santiago Quinto
Homenatge a Sorolla.....Bernardo Adam Ferrero

Concert d'estiu

XII Concert a la plaça de
l'Assumpció

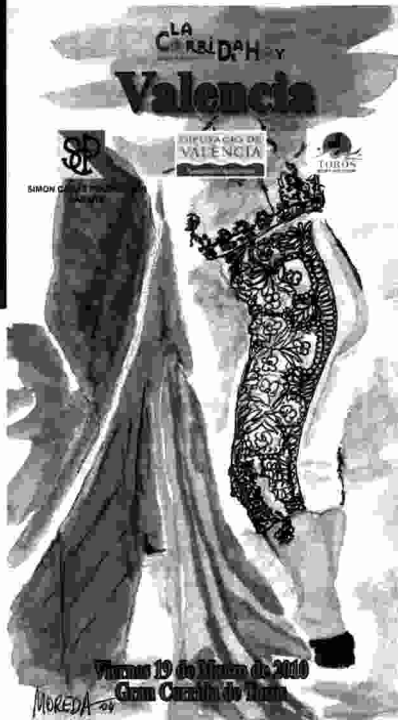
Ateneo Musical Schola Cantorum (pasdoble).....Vicent Ortiz
El atardecer de los inocentes.....Teo Aparicio
Homenatge a Sorolla.....Bernardo Adam Ferrero

★ Homenatge a Machado
(19 de setembre del 2009)

1a part Ateneo Musical Schola Cantorum (pasdoble).....Vicent Ortiz
El atardecer de los inocentes.....Teo Aparicio
Homenatge a Sorolla.....Bernardo Adam Ferrero

2a part Luchando (pasdoble).....Francisco Tormo
El cartero y Pablo Neruda.....Luis E. Bacalov
Sevilla.....Isaac Albéniz
Paraules d'amor.....Joan M. Serrat
La leyenda del beso.....Soutullo i Vert
Aquellas pequeñas cosas.....Joan M. Serrat
Tango.....Isaach Albéniz
Milonga de l'Àngel.....Astor Piazzola
Por una cabeza (tango).....Carlos Gardel
Cantares.....Joan M. Serrat
La vida es.....Nicola Piovani

HOMENATGE A MACHADO

*
 Irma Pallaré i Paula Molina interpretant el concert per a dos cellos
 d'Antonio Vivaldi

*
 La banda simfónica estrena el Son-Pasodoble del Licenciado Mario
 durant el concert celebrat en les festes de San Vicent 09

*
 Emilia Vera durant la seua intervenció al concert Els altres clàssics

*
 Concert preparatori del Certamen Autonomíc. Auditori de Castelló

Concert 12 d'octubre a l'Auditori de Castelló

El atardecer de los inocentes.....Teo Aparicio
Homenatge a Sorolla.....Bernardo Adam Ferrero

XXXI CERTAMEN DE BANDES DE MÚSICA DE LA COMUNITAT VALENCIANA

(25 d'octubre del 2009)

El atardecer de los inocentes.....Teo Aparicio
Homenatge a Sorolla.....Bernardo Adam Ferrero

Concert de Santa Cecília

Antonio Vivaldi Concert per a dos violoncels
Carl Maria von Weber Concertino opus 26 clarinet

Francisco Tormo Luchando (pasdoble)
Luis E. Bacalov El cartero y Pablo Neruda
Isaac Albéniz Sevilla
Joan M. Serrat Paraules d'amor
Soutullo i Vert La leyenda del beso
Joan M. Serrat Aquellas pequeñas cosas
Isaach Albéniz Tango
Astor Piazzola Milonga de l'Àngel
Carlos Gardel Por una cabeza (tango)
Joan M. Serrat Cantares
Nicola Piovani La vida es bella

Concert
"Cançons del segle XX. Els altres clàssics."
(26 de febrer del 2010)

Joe Garland
John Kander
George Gershwin
Bart Howard
Jerry Herman
Harold Arlen
Glenn Miller
Tradicional
Gilbert Becaud
Nacio H. Brown
Irving Berlin
B. Thiele/G.D. Weiss
Louis Guglielmi

Concert de Nadal (19 de desembre del 2009)

ORQUESTRA JOVE

Merry Christmas
Circle of live d'El rei lleó
Colores en el viento de Pocahontas

Jan Van der Goot
Elton John
Alan Menken

BANDA D'INICI

The King's entry
Jamaica Farewell
The tempest

William Hillegeist
Philip Sparke
Robert W. Smith

BANDA DE L'ESCOLA "MIGUEL ARNAU"

Espartaco (pasdoble)
Virginia

Francisco Almagro
Jacob de Haan

BANDA SIMFÒNICA

Cor d'esclaus de Nabucco
Vals fantasia
Dansa hongaresa núm. 5
Sobre las olas (vals)
Annen polka
Royal polka
En el bell Danubi blau (vals)
Marxa de Radetzky

Giuseppe Verdi
Mikhaïl Glinka
Johannes Brahms
Juventino Rosas
Johann Strauss fill
Francesco Berrita
Johann Strauss fill
Johann Strauss pare

En forma **In the mood**
New York, New York
Temps d'estiu **Summertime**
Porta'm a la lluna **Fly my to the moon**
Hola, Dolly **Hello, Dolly**
Per dalt de l'iris **Over the rainbow**
Serenata a la llum de la lluna **Moonlight serenade**
Moment suprem **Amazing grace**
I ara mateix **Et maintenant**
Cantant sota la pluja **Singing in the rain**
Galta a galta **Cheek to cheek**
Un món meravellós **What a wonderful world**
La vida en rosa **La vie en rose**

★ Concert de pasdobles. Feste de Sant Antoni Abad

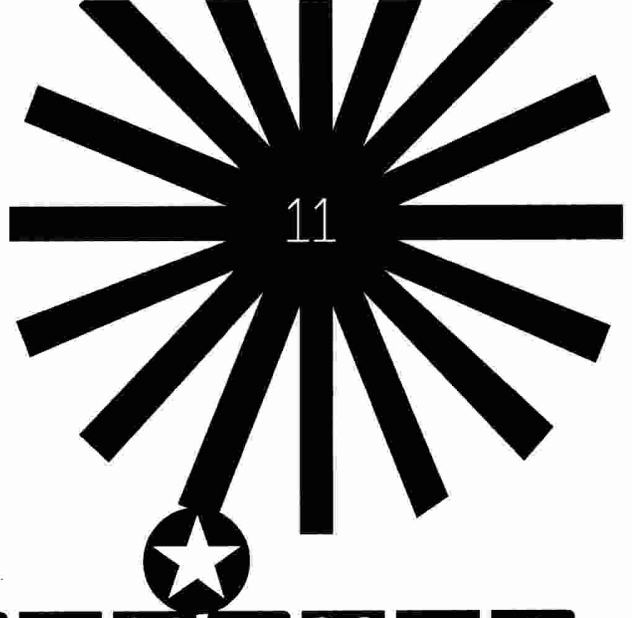

★ Iluis Sanjaime dirigint el tradicional concert de l'Assumpció

★ Andrea Martí, Javier Sáez i Paula Hervás han obtingut el Premi Professional de Música de Grau Mitjà al conservatori, a més Javier fou distingit amb el Premi Mossèn Francesc Peñarroja

★ La banda simfònica estrena el Son-Pasodoble del Licenciado Mario durant el concert celebrat en les festes de San Vicent 09

NOTÍCIES

Aquest concert es va celebrar el 12 d'octubre. Per a les bandes assistents va esdevindre una espècie d'assaig general públic amb tot allò que pot suposar tocar en un auditori com el de Castelló (sala gran amb públic forà, canvi de sensació acústica, etc.) davant la prova del certamen autonòmic que tindria lloc a finals de mes. Després d'aquest concert va augmentar el ritme d'assajos de la banda; el certamen estava prop i calia polir encara moltes coses. Tot aquest esforç, però, com ja sabeu, va tindre la seua recompensa. Vam anar al certamen celebrat el dia 25 d'octubre i vam ser guardonats amb el primer premi de la primera secció, enfront de les bandes de Godelleta i Agost, fent callar els pronòstics més desfavorables i demostrant el que som capaços de fer. La veritat és que la sensació com a intèrpret de la banda va ser molt bona, de complicitat entre tots els que tocàvem, de fer veritablement música, de gaudir d'allò que es feia, més enllà del premi que poguérem arribar a obtenir. Però si, a més a més, aquesta feina tan ben feta és reconeguda, encara ens ompli més als músics. I no oblidem que, a Castelló, Lluís Sanjaime va rebre un diploma per haver aconseguit tres vegades el primer premi. La veritat és que de la seua mà la banda ha assolit un gran nivell i es veu en els resultats.

Encara que havíem aconseguit el principal objectiu de l'any, que era obtenir el millor resultat en el certamen autonòmic, el ritme d'activitat no va descendir: a mitjan novembre, el dia 13, teníem el concert en honor a Santa Cecília, patrona dels músics. Així que de nou a treballar, sobretot els solistes: primer Irma Pallarès i Paula Molina en el Concert per a dos violoncels i orquestra de Vivaldi i després Àngel Caro en el Concertino opus 26 per a clarinet i orquestra de Carl Maria von Weber. La segona part va ser una repetició de l'homenatge a Antonio Machado, amb la novetat que Floren Moya va cantar dues peces, Paraules d'amor i Aquellas pequeñas cosas. El concert i les audicions de cambra que se celebraren de l'11 al 13 de novembre van deixar en evidència el bon nivell dels músics que formen la nostra banda.

Havent celebrant la festivitat de Santa Cecília com cal, amb la cercavila i l'arregleja dels nous músics de la Banda de l'Escola i de la Banda Simfònica, i, com no, amb el dinar al Passarella, empenquèrem els assajos per enllestir el concert de Nadal, que estava a menys d'un mes.

Així el dia 19 de desembre ens vam reunir la gran família que formem aquesta entitat en el Teatre Municipal per felicitar-nos les festes i desitjar-nos el millor per a l'any que anàvem a encetar. Va ser com sempre un acte entranyable, festiu i emotiu, en el qual es veu els progressos que van fent els membres més joves que formen l'Orquestra Jove i la Banda de l'Escola, dirigits per Sabina Cuenca, o els de la Banda d'Inici, conduïts per Jerónimo Castelló. L'acte es va tancar amb la interpretació de diverses peces que tradicionalment es toquen en aquestes dates, valsos i polques, que sempre són del gust del públic.

Amb l'arribada del Nadal vingué per fi el descans, o millor dit, una etapa menys tensa, més relaxada. Això, però, no significa que es deixi de treballar: és el moment de preparar els projectes per al nou any. El primer d'ells ha estat la realització d'un concert amb un repertori poc habitual tant per a la nostra banda com per als programes dels auditoris i teatres. El projecte ha consistit a preparar un programa de cançó lleugera del segle XX sota el títol de "Els altres clàssics": grans èxits del jazz, de bandes sonores clàssiques, de cantautors de les dècades centrals del segle passat. El repte estava a aconseguir l'estil d'un repertori modern allunyat d'aquell al qual estem acostumats, un repertori més propi d'una jazz-band o big-band, però que Sanjaime va saber arranjar per a la nostra formació. El desafiament no era únicament per als músics de la banda, ja que les cançons havien de ser interpretades per cantants. Però res que nosaltres no puguem resoldre amb èxit. Així el passat 26 de febrer vam presentar aquest programa interpretat per la banda i una sèrie de veus del taller de cant –Toni Verchili, Emilia Vera, José Angel González, Felip Miralles, Mercé Aznar, Francesc Nebot, Ramón Jarque, Vicent Talamantes i María José González–, que ho feren d'allò més bé. A més a més, la vetllada va transcórrer d'una manera molt fluida gràcies al guió que acuradament va elaborar Josep Font, que també va fer la traducció dels textos al valencià. Com veieu, l'activitat del darrer any ha sigut molta, però no s'acaba ací. Tornem a emprendre la seguida d'actes, concerts, intercanvis, viatges i tot el tràfec que duu el formar part d'una entitat amb tanta vida com la nostra.

I PER MOLTS ANYS QUE SIGA!

Aquell mateix vespre del 21 de juny del 2009, les emissores de ràdio de la Vall avançaven les primeres notícies referents a la pujada al cim de Penyagolosa de músics de la Schola Cantorum.

La gesta va ser encapçalada pel nostre director, Lluís Sanjaime, ben preparat per a aquestes pujades d'alta muntanya i pel nostre experimentat muntanyenc, Plàcido. Gràcies a ell trobarem el camí correcte. I què dir del grup encarregat de la logística, comandat per Tania i el Jano? Duien els millors aliments, sense oblidar les begudes, recomanades pels especialistes de muntanya de la nostra societat i van muntar el campament base per a aclimatar-se a les baixes temperatures. En aquest moment arribava el gran grup, tots ben proveïts de les eines per a dur endavant l'expedició i no tenir cap contratemps.

Es complien totes les prediccions, gràcies a la bona germanor que hi ha entre nosaltres: prendre un sopar lleuger i no deixar de beure líquids de tots els colors, sempre amb l'aval dels especialistes, per a estar forts al matí. Abans de sopar es van incorporar dos bons muntanyers acostumats a tota classe de dificultats, com van demostrar el matí següent marcant un ritme binari o terciari, segons les exigències de la marxa, i garantint el final feliç de la pujada. Parlem de Santi i de Carles trombó.

CONTRA NATURA

El matí era molt gelat i tots ens vam aixecar a l'hora acordada, tapats amb bones jaquetes d'hivern patrocinades per Edo's; vam desdejunar ràpid i cames a treballar

per a fer la distància que teníem cap al cim. El primer recorregut va ser molt bonic, ja que anàvem per dintre d'un bosc, pel costat d'un rierol. Feia goig, aquella travessa, recomanació del nostre guia. Ens xafava els talons un autobús de

pensionistes i la pujada es va convertir en tot un desafiament per veure qui arribava abans al cim. I, de sobte, una llum molt forta ens va desconcentrar del nostre esforç. Era Carles Martí, més fresc que un glaçó, fent fotos com si estiguera assegut a la plaça de la Seu. No cal dir que tots ens vam afanyar a fer torns per a un retrat heroic.

L'últim trajecte va ser el més pesat, el passeig s'havia tornat una lluita per a arribar tots al cim. Però aquest ens guardava una última exigència: aguantar un núvol impressionant de mosquits. Vam baixar a tota pressa per a recuperar les forces amb l'esmorzar xolero un poc més avall. Després la baixada va ser més tranquil·la, vam compartir el menjar al restaurant i vam gaudir de les nostres converses amb acudits d'una aventura vallera luxosa. A les set d'aquell mateix vespre, a la processó... realitat de banda de música. {}

En memòria de la tia Antonieta, que tantes hores ha dedicat a l'entitat i que ens deixà aquest setembre.

-Bon dia, tia Conxeta. Com està?

-Bé, fill meu. Amb un doloret a esta cama... Canviarà el temps, segur. I tu, com estàs?

-Bé, amb les faenes de cada dia. Vaig al mercat a vore si compre un poc de verdura i després per llonganisses a cal Ximberlí per al dinar.

-Ascolta, anit tu no vas sentir coets i música? Jo estava ja en la segona sonà i vaig pegar un bot del llit amb l'avalot del carrer que de poc no m'heu de portar hui a la Vermitxa.

-Clar que ho vaig sentir! Si jo era d'eixos que estaven armant jaleo!

-Ui! Serà possible! A la teua edat i armant eixos ascàndalos un diumenge de nit, que a la gent a l'endemà li pita matinet! No teniu coneixement!

-Tia Conxeta, no siga aixina, dona. La raó era bona. I quan li ho diga vorà com canvia el pensar. Mire com serà que vosté també haguera vingut a armar-la!

-Vols dir? No sigues anredraor.

-Sap per què era tota eixa juerga?... Perquè ahir, 25 d'octubre, la Schola ha guanyat el certamen autonòmic, el de Xest!

-Xa! Quina alegria me dones! Raó tens que me n'haguera anat a rebaldir amb tots, encara que hui estiguera tota baldà. És que sou bons! És què heu guanyeu tot!

-Pare, pare! Que em desbocarà les galtes i després pareixeré un gos d'eixos bossuts que tenen tan mala llet! A la que s'ancantarà no podré tocar en una setmana!

-Ah, no, no! Tu a tocar i cumplir, que de seguida busques una excusa per a no haver d'anar a l'acadèmia, que ens coneixem!

-Tia Conxetaaa! Que d'això ja fa anys! Que ja no sóc aquell xiquet que pensava més en jugar que en tocar...

-Ai! Tens raó! Jo em pense que encara eres aquell caganiu... Però mira, tants anys com han passat i les persones cada vegà estem més rovellats i envellits, però la Schola cada volta està millor.

-Calle, tia Conxeta! Vosté està igual que sempre!

-Mira que eres romancer! Si ja no valc tres pessetes... Però una cosa vaig a dir-te: que sentir que la Schola ha tornat a guanyar un certamen em rejuvenix. Tinc quimera que ja no em fa mal ni la cama ni res!

-Clar, dona! Si vosté està estupenda! I guanyar el certàmens ens dona vida a tots. I també maldecaps, no se pense.

-Si ja heu sé, ja. Què des de ma casa sent les nits i vespraes que feu acadèmia. Feu més hores que un rellotge!

-Sí, i nō sols s'ha d'assajar. S'ha d'organitzar i preparar moltes coses. Hi ha molta gent que treballa: músics, directiva, col·laboradors...

-Vaja que sí! Anireu tots directes al cell! Ja faré jo per fer-vos un lloc, com que em queda no res per anar al ginjoler.

14

*
 Certamen Autonòmic

 *

 *

L'IES Benigasló ens va deixar el seu gimnàs per a preparar els certamens

Carles Valls

15

–Com és, tia Conxeta! Sempre amb el mateix. Sí vostè ens ha d'enterrar a tots!

–Ai, fill, és llei de vida. Uns han d'eixir per deixar puesto a altres. Mira el cas de la tia Antonieta, que en glòria estiga. Les hores que ha dedicat netejant la Schola i el que haguera disfrutat de saber que heu tornat a guanyar un certamen.

–Sí, pobra tia Antonieta.

–Però segur que allà dalt del cel està celebrant-ho. I d'ací res em tocarà a mi, que ja tinc anys, ja! Què jo ja he viscut moltes coses, bones i dolentes. I algunes de les millors alegries han vingut de la Schola. Lo bé que heu passàvem amb la sarsuela, i sentint la música dels concerts. I més encara quan, com ara, guanyàvem un certamen.

–M'alegre d'això. I li dic que jo també tinc molt a agrair a la Schola. Que hui siga el que sóc és gràcies a haver entrat en ella, a la paciència de don Miguel, a les hores d'assajos, els viatges, els concerts, les sarsueles, els amics i amigues... Són tantes coses!

–Ai, mare! Parles com un vell! Ara em done compte de lo vella que sóc, sentint-te parlar!

–(Jaja) Ai sí, ens fem vells! Què hi farem... El temps passa sense donar-nos-en compte!

–Sí que passa ràpid, sí! I quan ens fem vells no tenim mesura del temps. Mira com serà que tinc quimera que fa no res que vau guanyar el darrer certamen.

–I no s'enganya, tia Conxeta. Fa no res que participàrem en el certamen provincial, a mitjans del mes de maig. I, com no, guanyàrem i ens van donar la menció d'honor!

–És què ja heu dic jo, què sou més que bons, xe! Au; no t'entretinc més amb les meues anrònies de vella, que te tancaran la tenda i no podràs fer el dinar.

–Calle, si estic molt a gust parlant amb vostè. Però te raó que es fa tard i em tancaran. Me'n vaig corrents. En un altre moment continuarem parlant de la nostra Schola.

–Quan vulgues, templat.

–Tranquil, sols la tinc de gaiato. Au, adéu.

–Au, adéu. I no se canse molt amb la graneral!

}

Un

dels trets característics de la nostra escola de música és l'aposta per les assignatures de conjunt. Com ja sabeu, d'aquestes es deriven les agrupacions instrumentals de les quals parlarem després. Aquest ha estat un any ple d'activitats per a les agrupacions de l'Escola de Música Miguel Arnau Abad, així com per a l'escola en si.

Escola de Música

La Banda d'Inici, dirigida per Jerónimo Castelló, ha actuat al concert de fi de curs 2009 i al concert de Nadal del mateix any. Concert a concert veiem com aquesta agrupació va prenent cos i millorant, amb molt d'esforç i il·lusió, i com cada vegada ens sorprén el "ben fer" dels més menuts de la casa.

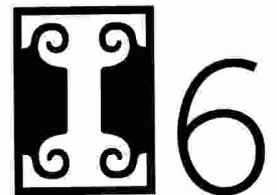
L'Orquestra Jove ja dirigeix Sabina Cuenca. El passat mes d'abril va realitzar una audició didàctica al Teatre Carmen Tur, on van acudir tots els alumnes del municipi corresponent al segon cicle de l'educació primària (3r i 4t). L'orquestra va fer dues sessions. Va ser una estona entretinguda tant per als músics com per al públic, ja que es prepararen peces pensades especialment per a l'ocasió, fent participar els xiquets i projectant imatges i musicogrames. Sens dubte, el millor de l'audició va ser el públic, un públic entregat i integrat en l'espectacle que va vindre predisposat a passar-ho bé i aprendre.

LES AGRUPACIONS DE L'ESCOLA DE MÚSICA MIGUEL ARNAU ABAD

Per als músics, una gran experiència, una altra perspectiva a la seriositat dels nostres concerts, sense perdre la perspectiva d'un treball musical de qualitat i afegint la "frescor" d'un públic agraït i inquiet com ningú.

A més a més, l'Orquestra va participar en el concert de final de curs 2009 i en el concert de Nadal del mateix any. En aquest concert de Nadal, l'Orquestra Jove va gaudir d'una col·laboració inestimable dels més menuts de la nostra escola de música, hi van participar els alumnes de Jardí i Iniciació Musical, els de primer de grau elemental i els alumnes de música de cambra. No toquen tots encara en les agrupacions de la nostra escola però ja estan formant-se i per primera vegada van participar en el Concert de Nadal cantant la cançó Colores en el viento de Pocahontas, mentre l'Orquestra Jove els acompanyava. Sense cap dubte, va ser el moment més acolorit de tot el concert, els nostres joves cantants van eixir a l'escenari vestits per a l'ocasió, i el més important, cantaren de meravella.

En els últims temps, la banda de l'Escola de Música, que també dirigeix Sabina Cuenca, ha anat guanyant en quantitat d'actes. Només en el que portem de curs hem participat en un intercanvi de la Federació de Bandes amb la banda juvenil de la CIAC (al mes d'octubre), hem participat en el Concert de Nadal i en el tradicional Festival de Bandes Juvenils a l'IES

19:00h
dissabte
20 de febrer

CONCERT

a favor de
l'ASSOCIACIÓ
DEBRA

Teatre Municipal Carmen Tur
La Vall d'Uixó

banda de
l'ESCOLA DE MÚSICA MIGUEL ARNAU ABAD
de
l'ATENEU MUSICAL SCHOLA CANTORUM

Associació d'Epidermolisi Bullosa d'Espanya
malaltia coneguda com la Pell de Papallona

BANCAJA
2077 0610-75 - 1100300558

RURALCAJA
3082 - 1215 - 48 - 4822853119

Banda de l'Escola de Música 8 - novembre - 2009

Sabina Cuenca

Aquest concert al Teatre Carmen Tur, el passat 20 de febrer, va ser doblement especial. Un dels motius ja l'hem dit, però l'altre és que va ser un concert benèfic a favor de l'associació DEBRA, associació de malalts d'epidermòlisi bullosa. Aquest concert va començar amb les presentacions pertinents i amb la projecció d'un vídeo sobre aquesta malaltia (més coneguda com "la pell de papallona"), amb la interpretació de la nostra banda d'una peça acompanyant aquest vídeo. Sense dubtar-ho en cap moment, aquest va ser el moment més emotiu del concert. Després es projectaren imatges de pel·lícules mentre la nostra banda interpretava les peces corresponents.

Però, continuant amb els actes d'aquesta banda, recordem que participa sempre en les festes de San Vicent, amb l'arplega de les festeres i la cavalcada. A més a més, d'ací a final de curs tenim programat un concert íntegre a Xova (el 30 d'abril), un intercanvi amb la Banda Juvenil de Moncofa (els 29 i 30 de maig) i el Concert de Fi de Curs.

Com cada any, l'Escola de Música Miguel Arnau Abad intenta que els nostres alumnes gaudisquen de la música i completen la seua formació amb totes aquelles activitats i audicions que es puguen fer, perquè aquesta és una forma d'enriquiment personal i musical molt important.

}}

*El compositor i director Teodoro Aparicio-Galcerán.

Parlem amb Teodoro Aparicio

18

Preliminars accidentats

Joan Montón

Sigues previsor per una vegada! Compra piles, comprova que la gravadora funciona correctament, troba una càmera, documentat. No tornes a fer-ne de les teues!

Animat pels bons propòsits i la cafeïna, inicié el matí amb el violí. Les coses es torcen: els passatges del caprici número 5 de Paganini que no m'ixen. Bé, deixem-ho. Escriuré un sms a Teodoro – com vam quedar – per confirmar l'entrevista del vespre. Baixaré a Garcés a comprar-me piles. Piles comprades. Comprovaré que l'equip funciona: "Aquesta veu grotesca que sents és la teua, no li pegues voltes". Connecte l'equip a l'ordinador per reproduir les proves de so. Soroll espantós, paraules inintel·ligibles... L'equip no funciona. No passa res, atén el que et diga el compositor i avant! Anem per la càmera. "Carles, com estàs, templat?" "Bé. Estic a la Schola. Vaig a donar-li la classe a Josep". "Ah! Com ara: tu tens càmera de fer fotos?" "Mon pare en té una". "Deixa-me-la per a aquest vespre!" Torne al violí. Ciaccona de Bach. So lamentable. Batalle una mica amb l'afinació... Avui no és el meu dia. Avís de missatge rebut: Teodoro em confirma la cita. "I quant de temps em costarà arribar a Ènguera? És prop de Xest?" Consulte la web de Via Michelin: una hora i mitja. Trauré el cotxe del garatge i el deixaré baix de casa per guanyar temps. Vaja, però si el cotxe es va quedar al carrer perquè la meua plaça estava ocupada! Em trobe amb una exalumna pel carrer. "Com està ta mare? Com va l'institut?" "Bé, me n'han caigut tres" "Això ho hauràs d'adreçar, xiqueta! Vaig a vore com ha passat la nit el cotxe, que me l'he deixat al carrer".

On és el cotxe? "Prohibit aparcar. 13 de març. Carrera ciclista." Vaja, ja la ballem. I en aquests casos, on deixen els cotxes en aquest poble? Au, preguntem-ho a la policia. Resposta: "A la prolongació de l'avinguda Sud-Oest. No haurà de pagar res perquè es tracta d'una senyalització mòbil". Atordit per l'imprevist d'eixir debades d'aquesta, pregunte amb el cervell fos: "Ja, però... I les claus?". El policia m'escruta meticulosament: "Perdone?" "Sí, esclar, les claus les duc jo, gràcies."

Dissabte assolellat. Passeig agradable. Pipa, imponent a la llunyania. Banderetes, petards, una falla infantil, una altra falla que fa gran l'anterior... la crisi. El cotxe solitari esperant-me; sa i estalvi, però. Ara toca documentar-se. Arribe a la seu. Sent que Alfonso estudia amb la seua trompa. M'adone que Carles continua amb la classe. A l'oficina espere trobar-me la partitura del director de l'Atardecer de los Inocentes. Recorde que Lluís, el nostre mestre, en un assaig ens va llegir unes notes que ara vull revisar on el compositor explicava com se li acudí l'obra i també es queixava del poc de temps que li va donar l'Institut de la Música per enllestir-la. A vore si ho veig... Eureka!

Abans de l'encontre amb el personatge, un fet inesperat, imperdonable. He perdut la càmera que Carles m'ha deixat! No sé què he fet en les quatre passes que hi ha des de sa casa al cotxe però el cas és que, en arribar a Ènguera, regire i regire i la càmera no apareix. Telefone a Carles. Carles no s'ho creu. I jo no m'ho perdone. Sóc un estúpid!

"Em pense que em busques"

Enmig d'una petita plaça amb falla, músics que ixen de l'assaig i preparatius de cercavila, em rescata l'amable veu del compositor. **"Passa, xerrarem a la sala d'assaig. Tenim un local molt polit, veritat?"**

Aparicio és també director. Ara mateix està al front de la Unió Santa Cecília d'Énguera, el seu poble, i de la Banda Simfònica de la Primitiva Setabense. **"Dirigir m'ajuda a compondre. A casa davant del paper en blanc t'embrolles i damunt del podi veig amb claredat la realitat i què funciona. Conèixer bé els instruments també facilita la tasca. Si saps articular bé, t'estalvies molt de treball. Per això, a més del saxòfon, vaig estudiar el piano i em desimbolc amb el contrabaix."**

Per incompatibilitat, Manuel Galduf no podia ensenyar direcció al Conservatori mentre dirigia l'Orquestra de València. **"Com que no em vaig entendre amb el seu substitut, vaig haver de formar-me a Girona amb Bru-**

no Membrey. En la vessant compositiva, Luis Blanes ha estat el meu referent. Va viure molts anys ací a Énguera. Era una persona molt recta, molt exigent i sempre li he mostrat els meus treballs. Sabia que seria sincer amb mi. I no et cregues que això és tan fàcil, en aquest món farcit d'aduladors i hipòcrites. Luis Blanes era magnífic. Henrie Adams, que acaba d'interpretar amb L'Artística La Font Roja, em parlava sorprés de l'estil tan atrevit d'aquesta obra que es va estrenar l'any 1983."

Teo Aparicio no deixaria mai de retocar les seues obres. **"No estic mai conforme amb mi mateix, sóc molt autocrític. Inclús quan escolte l'obra m'estic jutjant i corregint."** És declara un compositor tradicional: **"Sóc de piano i paperet. Clicar les notes a l'ordinador em distrau. Més avant, quan arriba l'hora d'orquestrar ja l'use."** Publica les seues obres a Beriato, una editorial belga. **"Les editorials no són ONGs, necessiten beneficis i de vegades has d'escriure música coca-cola, és a dir, la típica peça amb seguidilles i el topicàs espanyol. Assumisc amb normalitat eixa cara més ingrata de la meua tasca."**

* Teo Aparicio amb joves músics colombians

Per a Aparicio, l'autocensura és inherent al procés creatiu: **"No escric igual per a un grup de cambra que per a una banda amateur. També tinc en compte l'audiència, per descomptat. M'obligue a ser eclèctic, sense renunciar a cap dels recursos que tinc a l'abast, però desitge que els músics accepten la meua obra, que la facen seua, i també vull arribar al públic."**

El atardecer de los inocentes va ser escrita de pressa, en un mes i mig. **"Afortunadament l'obra la tenia al cap i no em va angoixar massa l'encàrrec de l'Institut Valencià de la Música."** L'estada a Colòmbia l'havia impressionat moltíssim: les desigualtats

socials, la convivència amb la pobresa extrema,

la solidaritat i altres valors enmig d'eixes condicions activaren el procés creatiu. **"Un hospital refusà atendre un nen amb la sida per por al contagi. Per palliar atropells d'aquesta mena nasquè la Fundación Innocens. Casualment vaig llegir uns articles sobre aquesta organització i sobre aquesta realitat: la crueltat que l'home pot exercir inclús amb els més dèbils, amb els més innocents."**

Així és que l'obra havia de ser un crit de protesta, de rebel·lió contra la injustícia, però també finalitza amb el vals inspirat en un tema infantil, que simbolitza l'esperança d'un món millor, el desig de canviar l'ordre de les coses.

"La vostra fou la versió més ajustada en el certamen. Hi va haver moments de Godelleta que m'agradaren més però globalment la vostra interpretació fou millor. Conec la vostra banda des de l'època en què la dirigia Llorenç Mendoza. Per al meu gust, té un so massa incisiu però bé, és el vostre segell. A Xest, eixa sensació d'autoritat, de voler omplir de so l'auditori us va anar bé. Lluís té molta experiència, sap el que es fa."

ELS FAGOTS NO PORTEN EL PAS

Manuel Roig

Amb admiració, a totes les
persones que ens han fet música

Conte.....

20

Després de superar l'Eslava i un bon tros d'El Progreso Musical, els alumnes de solfeig esperaven que un dia o altre don Miguel els preguntara:

-I tu quin instrument voldries tocar?

I els alumnes avisats, que ja s'havien plantejat la qüestió, responien «la flauta», «el clarinet»... En el meu cas la pregunta em va caure d'improvís i jo, confós, vaig arrufar els muscles.

-Don Miguel m'ha preguntat quin instrument vull tocar-vaig dir en casa.

-I tu què li has dit?

-Que no ho sé.

-Home, no ho saps?

-No.

Mon pare i m'**auelo** van decidir que el més sensat seria assistir a un assaig per fer una elecció conscienciosa. Així que el proper dissabte els tres vam assistir a l'assaig. En aquells temps la banda preparava el certamen de València de l'any 85 i assajava una obra més lletja que matar un pare a calcetinades. Ens vam assentar a les cadires que hi havia a la paret que dóna a la terrassa, junt a altres hòmens que també esperaven que començara l'assaig. D'ells vaig saber que aquell instrument daurat que teníem al davant era la trompeta i que més enllà s'assentaven els **trompons**. Davant les trompes. A la nostra dreta, clarinets i requintos i, a la dreta de don Miguel,

auboes i sarsafonts.

-I si t'agrada pegar maçades de valent, ahí tens els bombos, el tambor, els timbals i els plats -em va indicar un d'ells tot assenyalant els instruments de percussió.

A mi, que sempre he tingut cert esperit de contradicció, no me n'apanyava cap fins que un dia va aparèixer un instrument nou, un que no havia vist mai.

-Eixe instrument com es diu?

M'**auelo** va dubtar i va preguntar a l'home del costat. La pregunta va anar rodant d'uns a altres fins que va aplegar a un home de cara i ulls que coneixia la resposta. Aquesta va ser dita a cau d'orella fins que m'**auelo** va sentenciar:

-El **favot**.

Nom per cert que, tal si l'haguera pronunciat un semantista de tota confiança, no l'abandonaria durant molts anys.

-Pos jo vull tocar el **favot**.

I així va ser. Assabentat don Miguel, ens va fer passar al quartet per advertir-nos:

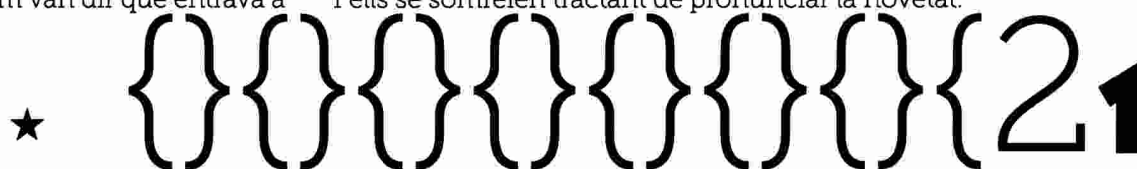
-El fagot no és qualsevol cosa. A més, les canyes són molt cares.

Les prevencions de don Miguel no van fer efecte en la meua decisió i a les poques setmanes vaig arreplegar el maletí que guardava un fagot francès més vell que una gallina sense dents. I ara, a quin mestre aniré? Els clarinets i les flautes ho tenien clar; les trompetes o els trombons tampoc feien dubtar. Però el fagot, era de fusta o era de metall? Per acabar prompte vaig començar amb Don Miguel Lafuente, que feia classe als instruments de metall. Encara recorde la classe que vam haver d'endevinar la posició del re sostingut. Jo bufava fent la posició del re i ell anava toquejant tecles a ull fins que vam aconseguir aproximar l'afinació.

Al llarg dels mesos següents buscàvem els fagots en cada banda que véiem:

-La banda de tal poble no porta fagots.
 -Eixa en porta un.
 I m'**auela**, que no eixia de casa, tots els diumenges em deia:
 -He vist la banda de la tele (referint-se a l'Orquestra de la RTVE) i n'hi havia dos instruments com el teu.
 Dir el nom li feia respecte.
 -Jo els conec -afegia- pels rotllets que porten dalt de tot.
 I els veïns:
 -Eu, quin canyot?
 -Què no n'hi havia de més grans?
 -No diràs que et falta ciri per a anar a la processó!

Però el fagot encara em depararia algunes sorpreses. Allà cap al mes de setembre, quan encara feia l'escala a males dinades, em van dir que entrava a

la banda. Ni Santa Cecília ni res. Segons el saber d'algun entès:
 -És que tindre dos **xaraus** d'eixos fa molta banda.

Quins tremolors abans del primer assaig! Per l'amor de Déu que vinga l'altre! I menys mal: va vindre. Aquell dia Don Miguel va començar l'assaig amb el pas-doble Marina: re, sol, la, sol, fa, sol, la, si bemoll... Jo em vaig perdre en el primer re i no em vaig tornar a trobar fins catorze o quinze assajos després. Per al concert de Nadal el meu fagot (ara un Kolhert alemany que ja **pitava**) va fer acte de presència: la Schola ja tenia dos canyes de pescar.

En passar Nadal, don Miguel va posar "Quadres d'una exposició". Jo vaig examinar la partitura del 2n i vaig veure un temps que posava "Solo". Això sí que està bo! Com que solo? Per a postres a Don Miguel es veu que li feia gràcia que, en absència del fagot primer, tocara el solet del dimoni i jo,

amb més vergonya que destresa, tocava el sol, sol, sol, sol... del Vell Castell, que a Mussorgsky li hauria paregut més tenebrós encara si m'haguera escoltat.

Temps avall va vindre Sant Vicent i vaig aprendre que quan es quedava a les sis s'havia d'anar a les sis i mitja o a les set menys quart. Però el pitjor eren les processons. Em ve al cap la de Divendres Sant de Borriana. Ací s'ha de portar el pas, em van advertir. Ui, i això com és? Primer l'esquerra i després la dreta. Primer l'esquerra? Clar. Mare meu! A més, per raons estètiques el fagot a la punta, «que lluisca el **xarau** eixe, ja que el tenim!». Jo m'ho havia d'estudiar cada vegada que la banda movia. Primer l'esquerra, després la dreta, a l'inrevés tots saben! A tot açò, jo no recorde altre any amb més parons que aquell. I el típic xiquet:

-Eh, tú, ¿eso cómo se llama?

-Fagot.

-¿Cómo?

-Fagot.

I ells se somreien tractant de pronunciar la novetat.

-Pues parece un **bazoka**.

Però pitjor era quan una parella de venerables ancianes embotides en un abric de pelfa negra, agafadetes del braç i monyo cardat per a l'ocasió, allargaven un braç solcat de venes blavoses i preguntaven amb un filet de veu:

-Atén, fill, com es diu eixe instrument?

-Fagot.

-Com?

Llavors la banda reprenia la marxa. Qui se les deixava, pobres?

-Fagot, es diu fagot.

-**Gafot?**

Amb tres fileres de retràs, tractava de sil·labejar:ç

-Fa-got, fa-got!

-Ah, **favot** -li deia la menys sorda a l'altra.

I jo, apurat, tomava a la formació i tractava d'enganxar-me a la Piedad que només es toca eixe dia. Deu o dotze passos més tard, un dit em colpejava l'esquena. Jo em girava i eixe mateix dit assenyalava els meus companys i m'indicava que portava el pas canviat. Jo feia una trevella que després l'he vista fer a Chiquito de la Calzada i, almenys durant un poc de temps, em balancejava al ritme de la peanya. {}

EL NOSTRE MESTRE

Lluís Sanjaime, ha posat al faristol "Per la flor del lliri blau", el poema simfònic del compositor saguntí Joaquim Rodrigo Vidre. Aquesta obra ressegueix un conte molt conegut per les nostres terres, que, com la majoria d'històries populars, presenta variants narratives i títols diversos, però, bàsicament, l'argument sempre és el mateix.

Totes les variants donen el protagonisme a la flor màgica del títol. En algunes comarques valencianes –i d'ací degué traure el nom Rodrigo–, la flor és el lliri blau (*Iris xiphium*), una planta dotada de gran elegància; però al sud, al camp d'Elx, li donen el nom de "flor del lirolà", nom que sembla influït per "lila", el color morat clar que, de fet, té el lliri blau. A Mallorca, la flor rep el nom de "romania", que està relacionat amb el romaní (*Rosmarinus officinalis*), planta d'aplicacions medicinals, i a Menorca es diu "revenial", que pareix derivar del verb "revenir", tornar a la vida, cosa que lliga perfectament amb la història.

I, en fi, en molts indrets de Catalunya la flor és el panical (*Eryngium campestre*), un tipus de punxera que també té aplicacions mèdiques.

A la Vall, en canvi, sempre hem sentit la rondalla amb el nom de "flor del xericó". Creiem que aquest xericó podria ser una derivació de Jericó i que, en conseqüència, faria referència a la flor o rosa de Jericó (*Anastatica hierochuntica*),

una planta curiosíssima, originària de l'Orient Mitjà, que és capaç d'arrupir les branques quan no té aigua i de mantindre's tancada i seca durant anys; després, en contacte amb l'aigua, torna a la vida i recupera la bellesa anterior. Per això l'anomenen també "flor de resurrecció".

En el segon número d'aquesta revista, l'any 1999, recordant la mort del compositor, Josep Daniel Moliner feia un itinerari personal de l'obra simfònica i posteriorment alguns membres de la Schola han representat dramatitzacions del conte. En aquest article, contem la versió vallera de la història i, entre claudàtors i amb una tipografia diferent, fem també alguna interpretació sobre el poema simfònic.

a molt de temps, tant que pocs se'n recorden, hi havia un rei de barba blanca i caràcter bondadós que vivia al seu palau voltat de criats i criades, en companyia de la reina i els seus tres fills: el Miquel, el major, el Jaume, el mitjà, i el Joanet, que era el més menut i el més graciós.

Un mal dia van arribar notícies de guerra a la frontera i el rei va haver d'anar a defensar el regne.

[El poema simfònic comença amb una cridanera fanfàrria de metalls acompanyada pel redoblament fort i estrident de les caixes. En el castell majestuós del rei es fa una crida per a tractar un tema molt important: la guerra.]

Van passar dies i mesos sense que se'n reberen notícies, fins que un matí el sentinella va ataüllar l'exèrcit que tornava.

22

–Victòria, hem vençut!
–va cridar ple d'alegria, però tot d'una va contindre l'emoció– Què passa? Per què porteu el rei gitat?

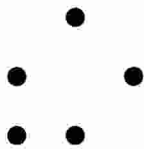
–Males notícies, amics –van fer–. Hem guanyat la guerra però el rei està mal ferit.

El van assistir els millors metges del regne i, de miqueta en miqueta, es va anar

***** Les virtuts d'una flor *****

refent, però hi havia una ferida a la cama dreta que s'havia endenyat i posava en perill la vida del rei. Van buscar metges d'altres països, van prometre recompenses, regals, premis i joies, i van vindre metges, curanderos, sanadors, espiritistes... Però no n'hi va haver cap que en traguera l'aigua clara.

[Ve una secció lenta i tranquil·la. El corn anglès exposa un meravellós tema, el més famós de l'obra, de caràcter molt trist i melancòlic que representa la greu malaltia del monarca. Aquesta secció es fa cada vegada més densa i més agitada: tota la cort està preocupada pel problema del rei.]

que tinc l'havia de compartir. Sabeu què vos dic? Que val més u bé que dos a mitges; jo em menjaré la meua coca i vosaltres espereu que passe algú més sobrat que no jo.

Fins que un matí es va presentar un vellet d'aire misteriós, que parlava a poc a poc, amb veu greu i segura. Va examinar el malalt amb molta atenció i, en acabant, va alçar els ulls cap a la reina.

–Majestat, només hi ha una cosa que pugua sanar aquesta ferida: la flor del xericó.

–La flor del xericó? Què és això i on es pot trobar?

El vellet va explicar que la flor del xericó tenia la propietat que, aplicada damunt una ferida, la curava en un punt, però que tot això ho sabia perquè ho havia llegit en els llibres de l'antiga saviesa, ja que no hi havia ningú al món que haguera vist mai la flor.

La desesperació va inundar l'estança. Però no podien perdre temps. El rei va ordenar que els tres fills anaren immediatament a buscar la flor del xericó i va anunciar que heretaria el regne aquell que seria capaç de dur-la.

[La situació és angoixant però cal prendre una solució: anar a buscar la flor!]

L'endemà de matí, els tres germans van eixir del palau. Cadascú duia una coca dins un sarronet. Cap a migdia arribaven en un punt on els camí es dividia en tres brancs: el Miquel va prendre el camí de l'esquerra; el Jaume, el del mig; i el Joanet, el de la dreta.

[La música ha canviat d'escenari i apareix una secció més rítmica: els tres fills de rei comencen la recerca de la flor, entremesclats amb una melodia dramàtica que ens recorda la gravetat del rei; la música s'agita progressivament, imitant el trot dels cavalls.]

Al cap de poc d'haver-se separat, el Miquel va trobar una velleta amb un xiquet en braços.

–Bon dia tingueu, bon senyor. Una almoineta per a aquest angelet que fa dies que no menja i se'm morirà als braços.

–Bon negoci faria jo –va dir el Miquel–, si el poc de menjar

I se'n va anar sense donar-li ni una molleta, Ara bé, en tot aquell mes, ell sí que va buscar pertot arreu i va recórrer tantes terres com no haguera cregut mai que en pogueren existir, però de la flor del xericó, res de res.

Quan feia una bona estona que avançava pel seu camí, el Jaume va veure també aquella velleta que portava un xiquet en braços.

–Bon dia tingueu, bon senyor.

Una almoineta per a aquest angelet que fa dies que no menja i se'm morirà als braços.

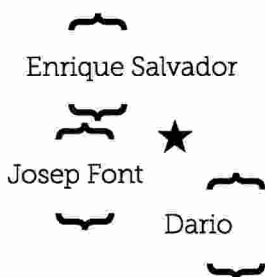
–És que... Escolteu, bona dona, de veritat que m'agradaria compartir el menjar amb vosaltres, però en tinc molt poc i ens quedaríem els tres amb gana. Serà millor que espereu que passe algú més sobrat que no jo.

I també se'n va anar. Molts dubtes, molt bones paraules, però no els va socórrer. Però es va passar el mes recorrent totes les terres que coneixia i algunes que no havia sentit anomenar abans, i a tots els pobles on feia cap demanava per aquella flor meravellosa que feia sanar totes les ferides i ningú no li'n sabia donar raó.

Quan el Joanet seguia el seu camí va trobar, ell també, la mateixa velleta que havia demanat caritat als seus germans, i tenia en braços

aquella criatureta que feia llàstima, més polida que un gesmil, però la careta arguellada de tants dies en dejú.

–Bon dia tingueu, bon senyor. Una almoineta per a aquest angelet que fa dies que no menja i se'm morirà als braços.

23

*
Els fills del rei, a la recerca de la flor del xericó

–Mare de Déu –va fer el Joanet–, quina pobra criatura! Tingueu, ací porte una coca sencera. A vosaltres vos fa més falta que a mi, Jo sóc jove i ja trobaré alguna cosa per a ficar-me a la boca.

–No, no! –va fer la velleta– Mira, en tinc prou amb un bocinet, veus?

I va trencar un cantellet de coca i el va ficar entre els llavis del xiquet. I tot d'una els ulls de la criatura es van il·luminar i les galtes se li van fer redonetes i lluent, com si ja estiguera prou alimentat.

–Has fet una bona acció, Joanet –va dir la velleta–, i t'he de mostrar el meu agraïment. Sé quina cosa veniu a buscar, tu i els teus germans, i sé on es pot trobar.

Però dels tres només tu has demostrat tindre bons sentiments; per tant, només tu aconseguiràs la flor. Veus aquelles muntanyes? Al cim del pic més alt hi ha unes penyes amb uns clavills que fan feredat. La gent diu que baixen a l'infern, per això no hi ha ningú que s'hi haja endinsat mai, però tu no en faes cas. Fica't per un dels clavills i, després d'un bon tros de foscor, veuràs un filet de llum. Arribaràs en una gran sala plena de rates penades. Tin compte de no escarotar-les, ja que serien perilloses. Aquella sala és l'únic lloc al món on creix la flor del xericó. Allí trobaràs la medecina per a ton pare.

–Moltes gràcies, me'n vaig corrent!

–Espera, espera... I escolta ben atentament el consell que et done: no agafes només una flor; cull-ne dues i una amaga-te-la al si, sota la camisa. I per res del món no digues a ningú que tens aquesta flor amagada. A ningú, m'entens?, als teus germans tampoc. No em preguntes per què t'ho dic, el temps te'n donarà la resposta. Ara no t'entretregues més i vés per la flor.

[Un duet de flautins presenta un tema basat en la cançó popular Els tres tambors. Té un caràcter alegre i pastoral que representa el viatge del germà menut.]

El Joanet va córrer cap a les muntanyes, es va enfile al pic més alt i va trobar aquelles penyes; va buscar un clavill i, molt a espaiet, va anar baixant; i al final, després d'un bon tros en completa foscor, va ataüllar una llumeneta i, seguint-la, va arribar en una sala immensa.

[Hem arribat a una secció lenta i molt misteriosa: el germà menut entra en la cova a buscar la flor. De sobte torna a aparèixer, amb gran força, el tema principal: ha trobat la flor!]

–Tot és com m'ha anunciat la velleta –va fer el Joanet–. El sostre, ple de rates penades; i per terra... oh, aquelles floretes blaves...! La flor del xericó! N'agafaré una... No, la velleta em va dir que me n'alçara una al si...

Sort que se'n va recordar! Una al sarró i una altra al si, ben amagada. En silenci, a fi de no alarmar les rates penades, va eixir de la sala i, a poc a poc, va tornar a fora.

El dia acordat, a l'hora acordada, el Joanet compareixia a la cruïlla on s'havia separat dels seus germans un mes abans. Poc després va aparèixer el Miquel, amb cara de pomes agres.

-Quina manera de perdre el temps! No hi ha ningú al món que haja sentit parlar de cap flor del xericó. Tinc quimera que això no és més que una enrònia d'aquell vell estrafolari.

-No ho cregues -va fer-. Aquell savi tenia raó. Jo sí que he trobat la flor. Guaita-la, la porte dins el sarró.

I el pobre innocent li va ensenyar la flor i li va contar tot el que havia passat.

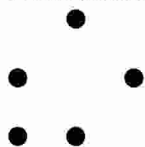
-Maleïda vella...! -va fer el Miquel- Maleïda flor...! Tu heretaràs i jo, en lloc de rei, seré un criat teu!

Encogat, agafa un cudol del camí i colpeja amb força el Joanet en el pols i el tomba mort per terra. Li pren la flor dels dits i porta el seu cos fins un lloc que es diu el Riu d'Arenes. Allí el colga en terra i torna al camí.

[Sentim una secció molt potent on es mesclen dos temes: un més dramàtic i virtuós, que representa l'enveja del germà, i el tema pastoral del germà menut. Aquests temes es mesclen i interactuen en un complex desenvolupament temàtic que va creant molta tensió emocional i culminarà en un acord esgarrador, on el ritme s'atura: s'ha produït l'assassinat! Tot seguit entra una secció lenta, com una marxa fúnebre. La natura plora per la mort del menut. Apareix un tema trist i nostàlgic, que és com una cançó de dol. Aquest tema el presenten diversos instruments i va agafant força. Alguns instruments acompanyen amb escales cromàtiques descendents: és el plor de la natura.]

*
Majestat la ferida està endenyada

25

Al cap d'una estona apareix el Jaume.

-Bon dia, Miquel, espere que tu hauràs tingut més sort, perquè jo no he trobat la flor del xericó ni res que s'hi assemble.

-Naturalment, que l'he trobada. Veges. Li va mostrar la flor i li va referir tot el pas dels clavills de les penyes i de les rates penades i les flors; però li ho va contar tot posant-se ell com a protagonista i sense anomenar la velleta.

-Saps què farem? -va concloure- Que podríem anar fent camí, ja que convé dur prompte la flor al pare. El Joanet ens agafarà pel camí i, si no, ja farà cap a casa.

En poques hores van ser al palau.

Quan la gent va veure que portaven la flor, tot van ser festes i alegries, i tan bon punt van posar la flor damunt la ferida del rei...

-La ferida? On és la ferida?

-Ha desaparegut! El rei s'ha curat!

I el rei va dictaminar que el Miquel seria el seu successor.

Però, i el Joanet? Primer van pensar que s'havia entretingut i que arribaria d'un moment a l'altre, però va acabar el dia i no va tornar; van passar dies i més dies i el Joanet no apareixia (i com havia d'aparèixer, l'angelet, si el seu germà l'havia colgat al Riu d'Arenes?). Aleshores van anar a buscar-lo, un llarg seguici encapçalat pel rei, la reina i els dos germans va recórrer terres i més terres sempre en va. Ningú no sabia donar-los pista ni senyal del desaparegut. Va faltar poc perquè abandonaren i tornaren a casa amb les mans buides, però un bon dia van passar prop d'un canyar i el vent, entre les canyes, semblava xiular una cançó.

-El vent pareix que cante -va fer el rei-. Sentiu? Que curiós! Si s'entenen algunes paraules i tot... Escolteu... Què diu?

És cert, el vent cantava una cançó sorprenent:

*Passa, passa, pare meu,
passa, passa i no em nomenes;
per la flor del xericó
m'han colgat al Riu d'Arenes.*

Pareixia la veu del Joanet! La reina va córrer cap al canyar i les paraules van canviar:

*Passa, passa, mare meua,
passa, passa i no em nomenes;
per la flor del xericó
m'han colgat al Riu d'Arenes.*

No vulgueu saber quin desori es va armar en un segon: els uns creien que allò anava d'encanteris i valia més tocar el dos, els altres pensaven que s'estava produint un miracle i que, per una vegada que passa en la vida, no era cosa de perdre-se'l. En aquell moment d'atabalament, el Jaume s'acosta a ajudar sa mare, que estava mig desorientada, i torna a bufar el vent i a fer la mateixa música, però amb les paraules canviades:

*Passa, passa, bon germà,
passa, passa i no em nomenes;
per la flor del xericó
m'han colgat al Riu d'Arenes.*

Ara sí que va ser bona! El Miquel va comprendre que la cosa s'embrutava i, sense apropar-se al canyar, va cridar a son pare:

–Pare, açò és cosa de bruixes o de dimonis. Convindria que fugirem d'ací.

–Fugir, dius? Em fa l'efecte que no és cosa de dimonis, sinó d'àngels. Si no m'enganye, ara sabrem què s'ha fet del teu germà Joanet. Vine, acosta't al canyar.

–No, pare; a mi em fan por els misteris.

–Acosta't al canyar i s'acabaran els misteris.

–És que...

–Que t'acostes al canyar!

I el vent va tornar a cantar:

*Passa, passa, mal germà,
passa, passa i no em nomenes;
per la flor del xericó
m'has colgat al Riu d'Arenes.*

Van portar pales, van excavar l'arena, just al mig del canyar, i què diríeu que hi van trobar? El Joanet, naturalment, viu com un xarau i més content que una pasqua. S'abracen tots entre plors i rialles i el Joanet els explica que vivia encara gràcies al consell de la velleta. –La flor que portava al pit! Ella m'ha guardat de la mort i ha fet créixer el canyar.

Aleshores va parlar el rei:

–En aquest punt i a aquesta hora, rectifique el meu testament. Ara sabem que qui va trobar la flor que m'ha tornat la salut va ser el Joanet. Just és, per tant, que siga ell qui herete la corona. I aclarit el primer punt, passem al segon. Hem de castigar el Miquel perquè això que ha fet és massa lleig. A veure, Joanet; tu diràs quin càstig vols que li apliquem?

26

[La tragèdia desemboca en la coda final, molt ràpida, amb el tema d'abans. El rei ha comprès la conducta criminal del fill, mereixedora d'un càstig.]

–No res, pare –va dir el Joanet–. El perdone. Estic segur que ell ja està penedit d'aquella malesa.

Potser alguns van pensar que el Miquel mereixia un càstig ben gros, però cal dir que en tota la seua vida no va fer cap altra acció lletja. Més encara, a partir d'aquell dia, no s'ha sentit parlar mai de tres germans més avinguts i més units... Ni de més alegres tampoc, perquè dia per altre i el del mig també feien al palau festes i saraus i xalaven de bon de veres.

I, com diu el refrany, més val creure-ho que anar a buscar-ho.

[El ritme de l'obra s'accelera i tornen motius musicals del principi, ara presentats amb molta intensitat.]

La flor del xericó

Musical score for 'La flor del xericó'. The score is written in 2/4 time with a tempo marking of quarter note = c.72. The melody is in a minor key. The lyrics are: Pas - sa, pas - sa, bon ger - mà; pas - sa, pas - sa i no em no - me - nes. Per la flor del xe - ri - có m'han col - gat al Riu d'A - re - nes.

Melodia recollida a la Vall d'Uixó.

*

Joaquim Rodrigo

bordar el montaje de una zarzuela en nuestra era representa un reto complicado. La temática, el contexto histórico y el desarrollo de la acción de El huésped del Sevillano añaden dificultades de planificación y organización. Si a esto sumamos que el principal espacio escénico se dispone al aire libre y las posibilidades de iluminación son limitadas, el reto se duplica. En una obra donde existen multitud de personajes secundarios hay que ingeniárselas para salvar el discurso del libreto. A menudo se suelen economizar los papeles de Teresa, Ginesa, de capitán, de comendador, de fraile, embozados, etc... El buen hacer de la escuela de canto y la predisposición de los miembros de la Schola Cantorum hicieron posible que todas estas dificultades se solventaran rápidamente. De todos los miembros que hacen posible este milagro artístico hay que subrayar, realzar en negrita, poner en mayúsculas y entre corchetes, la labor de Pepe Aznar. Es muy común que en un colectivo de personas tan grande existan todos los patrones, pero si alguien salva a los que trazan con menos acierto ese es Pepe. En su casa y antes de los ensayos de escena se mezclaban nuestras maquetas y bocetos, apuntes y dibujos con las migajas de pan de nuestros bocatas. Los perros nos escoltaban mientras decidíamos los materiales, los colores, las texturas... Fueron varias semanas las que necesitamos para diseñar una escena nueva, imaginativa, concordar medidas y encontrar el atrezzo. Después de esto, y casi con una conexión mágica, Tere Aragón supo poner su experiencia, templanza y buen hacer al servicio de nuestras propuestas. Y poco a poco todo el mundo se fue enganchando. El equipo de atrezzo y las coordinadoras del coro encabezaron el camino para construir un huésped fresco, rico, y sobre todo original. Cada semana aparecían cantarillos, cestos, encajes, máscaras nuevas, y poco a poco sacamos adelante el proyecto.

21

MEMORIAS DE UN HUÉSPED

Que sirvan estas líneas para saludar a todos ellos y recordar aquellos momentos que nos hicieron más grandes, privilegiados y protagonistas de este milagro artístico.

*

SARSUELES DE CONTE I POESIA

Una antologia per a ser cantada i... contada

Parlar de sarsuela és, sens dubte, parlar d'Espanya i la seua gent. Un gènere líric tan gran com el que més, encara que a vegades el qualifiquen de "chico". Però no per la qualitat sinó per la durada de moltes de les sarsueles, que es resolen en un sol acte. D'ací que hom les considere obres menudes. Són breus però no menys excel·lents.

Les sarsueles són, en elles mateixes, òperes amb majúscules perquè reuneixen tots els requisits necessaris de trama, desenvolupament, actes, àries, peces corals i balls que, parlant amb propietat, s'exigeixen perquè una obra siga considerada òpera.

*
 Paco Nebot en el paper de Miguel de Cervantes de
 El Huésped del Sevillano

*
 Irma Pallaré i Paula Molina interpretant el concert per a dos cellos
 d'Antonio Vivaldi

—
 Vicente Burgos
 — —
 Grupo 3 Cultura
 —

Perquè, al meu parer: té alguna cosa a envejar Bohemios a La Bohème? O: no estan Doña Francisquita o Luisa Fernanda a l'altura d'una òpera de Puccini, per exemple? A més: no és cert que els més grans del bello canto han inclòs sempre romances de sarsuela en els seus repertoris de concert?

En Sarsueles de conte i poesia hem volgut reivindicar aquest gènere sota el guiatge de la poesia de grans autors clàssics del segle d'Or castellà i de la prosa que lloa la història i les qualitats del nostre poble, traçant un viatge imaginari dut per peces corals, romances i duos de sarsueles molt conegudes per tothom.

Garcilaso, Lope de Vega, Quevedo i León Felipe caminen colze a colze amb Chapí, Serrano, Soutullo i Vert, Sorozábal o Amadeu Vives, conformant una antologia amb sentit i raó. Un concert amable i original on descobrim que en la sarsuela hi ha valors universals com l'amor, l'amistat, la llibertat i la pàtria, i no tan sols una mera trama romàntica costumista en to de comèdia.

Des d'ací, benvolguts amics, ens declarem fervents defensors del nostre particular i estimadíssim gènere líric, tan injustament tractat a vegades per l'esnobisme dels qui "van d'exquisits".

Doncs, pese a qui pese, així sona Espanya i així canta Espanya. Per a orgull nostre i, per què no dir-ho?, per a enveja del món sencer.

Per a mi, com a guionista d'aquest concert, i per a Grupo 3 Cultura, de qui va partir la idea original, és un motiu de gran satisfacció que siga la Schola Cantorum de la Vall d'Uixó qui s'haja fet seu aquest projecte i el pose en escena amb l'entusiasme i bon fer que atresoren des de fa anys. Per a ells la nostra amistat i gratitud sempre.
 {}

Joan Montón

l'ascensor de l'hospital La Plana es retroben dos vells coneguts. "Quan de temps!", exclama Miquel. "Què fas per ací?" "Vinc a actuar per als xiquets de la planta de pediatria," contesta Elena. "Així, doncs, ho has conseguit i et dediques professionalment a açò!" "Sí, des de fa tres anys." L'endemà Elena rep una trucada. "Sóc Teresa, la presidenta de l'Ateneu Musical Schola Cantorum, Miquel Ortega m'ha donat el teu mòbil. Et necessitem!"

Efectivament, amb la marxa de Carlos Perales s'han de buscar recanvis per a les funcions de direcció escènica i del cor. Les referències de Miquel –durant molt de temps responsable del muntatge de les nostres sarsueles– eren immillorables. Havien coincidit als cursos que Cesca Salazar i Joan Gomis dirigien a l'Aula de Teatre de la Universitat Jaume I. La confiança de Teresa sobre l'opinió de Miquel és total i Elena, una mica atordida accepta la tasca, encara que no promet una disponibilitat total per raons laborals.

Elena treballa de pallsa o clown, com es diu ara, per a l'associació PayaSOspital, una iniciativa de Sergi Claramunt, creada a la nostra terra amb el suport de la Conselleria de Sanitat, arran la seua experiència a l'École Jacques Lecoq de París. PayaSOspital es dedica a alegrar la vida dels xiquets hospitalitzats per malalties greus. "En els seus inicis l'associació començà a l'Hospital Clínic de València i ara ja fem representacions en set hospitals del País Valencià. El nostre espectacle es basa en la improvisació, cada dia

pot passar qualsevol cosa. Però, per improvisar, cal tenir al cap un esquema molt detallat i ben organitzat. A l'associació tenim una bona formació que inclou, a més de la vessant artística, l'assessorament psicològic que ens ajuda a integrar-nos en un medi tan específic i també per afrontar, previndre i digerir millor les situacions, de vegades dramàtiques, que ens trobem."

29 ELENA DONCEL Nova directora escènica

Fou sa mare la que animà Elena a endisar-se en el món del teatre. Llavors tenia disset anys però els responsables de l'Aula de Teatre li van permetre l'assistència tot i no ser encara alumna de la UJI. Posteriorment es graduaria en Turisme.

Quant a la nostra entitat, no en sabia molta cosa, tot i ser vallera. Després de la primera trobada, Teresa li va deixar uns quants DVDs amb algunes de les darreres produccions de la nostra entitat. "Mai abans he dirigit un projecte amb tanta gent i em feia una mica de por però des del primer moment m'he sentit molt recolzada per tothom."

Elena ens explica que, en arribar al primer assaig, es va trobar amb persones amants del teatre i amb ganes d'aprendre, de millorar. "Trobar-me amb una obra (El huésped del Sevillano) ja muntada em facilitava molt la tasca. Així és que amb els protagonistes he treballat la interiorització, la vivència del text i per al grup, el cor, intente que compreguen com han d'acompanyar l'escena. Els veia una mica perduts i amb poca confiança. "Ens fa la sensació que molestem," em deien. I és el contrari. No es tracta d'eixir a escena, soltar la frase i anar-se'n al camerino a xerrar de futbol. L'obra és un ens que s'ha de beneficiar de les energies de tothom. Inclús el nivell d'atenció que els músics des del fossat tinguen per allò que passa a l'escenari arriba d'alguna manera al públic."

★ **Elena dirigitrà el proper 14 d'abril la representació d'El huésped del Sevillano dins de la programació de les festes patronals de Sant Vicent Ferrer, i també l'antologia Sarsueles de conte i poesia que s'estrenarà dins les festes en honor a Sant Isidre de la Caixa Rural La Vall, el 22 de maig.**

Benvinguda.

SARSUELES 2009-2010

- 23 d'abril del 2009. Bohemios<. Teatre Municipal de la Vall d'Uixó. Festes de Sant Vicent
- 27 de juny del 2009. El huésped del Sevillano. Estrena al Teatre Municipal de la Vall d'Uixó. Festes de San Isidre
- 26 de juliol del 2009. Bohemios. Moncofa
- 14 d'agost del 2009. Bohemios. Fondegulla.

A
30

AMPARO ROIG CARSI

Josep Font

passat desembre, després de l'audició de nadales a l'església de Lourdes, es va acomiadar el nostre director de Cor, Carlos Perales. Ocupacions professionals se l'enduen lluny de la nostra Schola. Immediatament vam començar les gestions per a substituir-lo i ens vam posar en contacte amb Amparo Roig Carsí. Com que fa poc que s'ha incorporat a la nostra entitat, de moment en donem unes quantes dades, una miqueta fredes. Temps hi haurà, més avant, per a entrevistar-la i presentar-la des d'una vessant més humana.

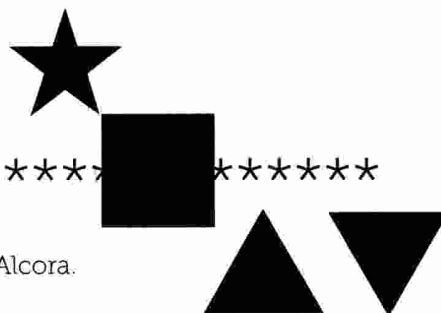
Amparo va nèixer a València. Va estudiar al Conservatori Professional de València l'especialitat de Guitarra i, al Conservatori Superior de la mateixa ciutat, Direcció de Cors i Direcció d'Orquestra amb Eduardo Cifre Gallego. Té, per tant, els títols de professora de Guitarra i professora superior de Direcció. Des del curs 2004/05 pertany al cos de Professors de Música i Arts Escèniques de la Generalitat Valenciana en l'especialitat de Cor.

Ha dirigit l'Orfeó Crist Sacerdot del barri de Malilla, el Cor de la Unió de Catarroja, l'Orfeó Gregorio Gea de Benimaclet, el Cor Pi de l'Anell de Vinalesa i la Coral Polifònica de Mas Camarena. És directora fundadora del cor de cambra Angelus de València amb el qual va guanyar el primer premi en el III Certamen Coral Internacional Rotary Club de l'Eliana el 2003 i amb el qual va estrenar l'obra Berceuse a l'espill adormit de César Cano el 2002.

Ha col·laborat amb diferents agrupacions, com la banda de La Lira de Chulilla, la Societat Musical de La Pobla de Farnals, la Societat Renaixement Musical de Vinalesa, l'Orquestra del Mediterrani i l'Orquestra Laudis. Ha estat directora convidada en la Jove Orquestra Setabense d'octubre a desembre del 2006. Ha realitzat cursos de direcció de banda i orquestra amb mestres com Jan Cover, José Rafael Pascual Vilaplana, Enrique García Asensio i Manuel Hernández Silva.

Actualment és professora de Cor en el Conservatori Professional Mestre Tàrrega de Castelló, directora del cor La Vila de Godella i del cor de cambra Capella Musical de València, del qual és fundadora.

}

- 2 de desembre del 2009. Bohemios. Teatre Principal de Castelló.
- 18 de març del 2010. El huésped del Sevillano. Auditori de la Caixa Rural de l'Alcora.

PROPERES ACTUACIONS CONFIRMADAES:

- 14 d'abril del 2010. El huésped del Sevillano. Casal Fester de Sant Vicent, la Vall d'Uixó, a les 21:30h
- 22 de maig del 2010. Antologia de conte i fantasia. Estrena. Teatre Municipal de la Vall d'Uixó. 22:00h
- 11 de novembre del 2010. Antologia de conte i fantasia. Teatre Principal de Castelló.

ACTUACIONS DEL COR I DEL TALLER DE CANT

- 20 d'abril del 2009. Missa de Sant Vicent
- 21 de novembre del 2009. Missa de Santa Cecília
- 18 de desembre del 2009. Audició de Nadal. Caixa Rural Sant Josep de la Vilavella.
- 23 de desembre del 2009. Audició de Nadal. Església de la Nostra Senyora de Lourdes de la Vall d'Uixó.
- 26 de febrer del 2010. Participació de l'alumnat del Taller de Cant en el concert Els altres clàssics. Teatre Municipal de la Vall d'Uixó.

València, 6 de març de 2010

La MÚSICA, a la Comunitat Valenciana, és una expressió artística que va molt més enllà de ser una manifestació merament cultural i festiva. És, a més, la forma que té aquest poble de relacionar-se amb el seu entorn i amb els seus semblants, de formar-se i de créixer. El seu màxim exponent són les Societats Musicals, amb les seues escoles de música, bandes, orquestres, cors i grups instrumentals de tot tipus, entitats que han contribuït a conservar el nostre patrimoni cultural i musical i han articulat la nostra estructura territorial i social, enfortint la nostra identitat, per ser la música una de les arts més arrelades i un dels trets essencials de la idiosincràsia de la Comunitat Valenciana.

Més que Música. Les 525 Societats Musicals d'Alacant, Castelló i València, amb els seus més de 200.000 socis i 40.000 músics (el 50% nacional), estan representades des de fa més de 40 anys per la **Federació de Societats Musicals de la Comunitat Valenciana (FSMCV)**, i han creat un teixit associatiu, cultural i formatiu únic en el món.

Més que Música. Les Societats Musicals són, a la Comunitat Valenciana, un patrimoni cultural autòcton, forjat durant centenars d'anys, per al qual s'ha sol·licitat la declaració de Bé d'Interès Cultural (BIC), i a la qual ja s'han adherit multitud de poblacions i associacions.

Més que Música. En la vessant pedagògica i didàctica, les nostres escoles de música amb els seus més de 60.000 alumnes proporcionen, a més de formació musical teòrico-pràctica, una educació integral per a la convivència i la participació social, i fomenten valors com el treball en equip, l'esforç col·lectiu, la tolerància, la solidaritat i la flexibilitat, elements importants a l'hora de formar part d'una agrupació artística i que són factors clau del desenvolupament individual i col·lectiu de les persones.

No obstant això, la Generalitat Valenciana, amb la seua inadequada política educativa i cultural, no dóna suport ni garanteix el desenvolupament del nostre moviment associatiu, no ofereix una resposta eficaç davant les necessitats plantejades pel col·lectiu en els últims anys i incompleix els acords signats, el que ha provocat la protesta de la FSMCV, de les Societats Musicals associades i de les seues escoles de música.

Aquest moviment social, que ha mantingut històricament acords amb governs de tots els signes, el que ha propiciat que tinguem un marc legal, la Llei Valenciana de la Música, aprovada per unanimitat de tots els grups polítics de les Corts Valencianes, corre, avui dia, el risc de desaparèixer. Un risc real atés que les dotacions dels programes autonòmics de finançament s'han reduït alarmantment en un 35%, en el pressupost de 2010, i suposen solament el 22% de les necessitats pressupostàries estimades per la FSMCV per al col·lectiu de les Societats Musicals.

PER AIXÒ, DEMANEM L'ADHESIÓ A AQUEST MANIFEST
de totes les persones, entitats i col·lectius que conformen la nostra societat

perquè insten a les institucions públiques que complisquen amb el dispostat en la Llei Valenciana de la Música, amb els acords signats amb la FSMCV i amb l'adequada actualització dels programes institucionals que puguen garantir el futur d'un patrimoni que entenem com universal.
Més que Música.

"Quan els governs no protegeixen i desenvolupen la cultura dels seus propis pobles, perden la dignitat per a governar-los"

SIGNA EN: www.fsmcv.org

FEDERACIÓ DE SOCIETATS MUSICALS
DE LA COMUNITAT VALENCIANA

SIGNA EN: www.fsmcv.org